

Tháng Ba trong lớp học nhỏ

*“Tháng Ba về sân trường thêm nắng mới,
Chúng em cười vang cả góc trời xanh.”*

Vâng, tháng Ba về thật nhẹ nhàng mang theo một làn gió khẽ lướt qua sân trường như khoác lên mình một tấm áo mới dịu dàng và tươi tắn. Nắng không còn hanh hao mà vàng óng, ấm áp, len qua từng tán bàng, tán phượng đang lấm lấm chồi non xanh biếc. Những luống hoa trước lớp học bắt đầu rực rỡ hơn, sắc đỏ, sắc vàng rung rinh trong gió nhẹ. Tiếng cười nói của học sinh vang lên trong trẻo giữa khoảng sân rộng. Dưới bóng cây, vài em say sưa đọc bài, vài em chơi nhảy dây, đá cầu, tạo nên một bức tranh vừa nhộn nhịp vừa bình yên. Sân trường tháng Ba không chỉ đẹp bởi nắng và hoa, mà còn bởi những ánh mắt hồn nhiên và tình cảm yêu thương đang lớn dần trong mỗi học trò.

Tháng Ba tới như một bản nhạc dịu dàng, trầm ấm khẽ chạm vào lòng người. Tháng Ba cũng là tháng của yêu thương. Giữa nhịp chuyển mình của đất trời, có lẽ tháng Ba là tháng đẹp nhất khi có một ngày đặc biệt ý nghĩa và quan trọng, đó là Ngày Quốc tế Phụ nữ – ngày để tôn vinh những người phụ nữ đã lặng thầm gieo yêu thương và hi sinh cho cuộc đời.

Trong không khí rộn ràng hướng về Ngày Quốc tế Phụ nữ 8-3, tôi bước vào lớp học quen thuộc. Những ánh mắt trong veo ngược lên nhìn tôi đầy chờ đợi, khiến lòng bỗng dịu lại, bình yên đến lạ. Tôi mỉm cười và khẽ đọc:

*“Hôm nay cô dạy em
Về một ngày đặc biệt
Ngày của những bông hoa
Và của nhiều lời chúc.”*

Lời thơ vang lên giữa không gian lớp học nhỏ, như mở ra một niềm háo hức rất riêng. Buổi học hôm ấy vì thế trở nên khác hơn mọi ngày. Tôi mang theo vào lớp những tấm thiệp màu xinh xắn, vài chiếc kéo nhỏ và những hộp bút sáp đủ sắc. Chỉ cần bấy nhiêu thôi, cả lớp đã rộn ràng hẳn lên. Những ánh mắt sáng bừng, những tiếng xì xào thích thú vang khắp phòng.

“Hôm nay, chúng mình sẽ tự tay làm báo, làm thiệp, viết lời chúc để tặng mẹ, tặng bà, tặng cô nhé!” – tôi vừa dứt lời, những đôi tay bé nhỏ đã vỗ lên rộn rã. Niềm vui lan nhanh như nắng sớm, khiến lớp học thân quen bỗng trở thành một khu vườn nhỏ đang chuẩn bị nở đầy hoa yêu thương.

Tôi nhẹ nhàng hướng dẫn các em từng bước để làm nên những tờ báo, những tấm thiệp nhỏ xinh. Chỉ ít phút sau, lớp học đã biến thành một “xưởng sáng tạo” rực rỡ sắc màu. Trên những chiếc bàn quen thuộc, giấy màu, bút dạ, bút sáp trải kín, ánh lên dưới nắng sớm như những mảnh ghép của yêu thương đang chờ được sắp đặt. Tôi lặng nhìn các em cúi đầu chăm chú mà lòng chợt dâng lên một cảm xúc thật khó gọi tên. Đôi bàn tay bé xíu cẩn thận cầm bút, nắn nót từng nét chữ còn run run. Có em vừa viết vừa đọc thầm: “Con chúc mẹ luôn mạnh khỏe...”, rồi khẽ mỉm cười, ánh mắt xa xăm như đang thấy bóng dáng mẹ nơi căn bếp nhỏ ở nhà. Có em cẩn thận đầu bút suy nghĩ thật lâu mới viết tiếp được một câu trọn vẹn. Có em vì muốn thiệp đẹp hơn mà tỉ mỉ tô đi tô lại một bông hoa cho thật rực rỡ.

Dẫu còn những đường cắt chưa đều, những vệt màu lờ lờ ra ngoài, nhưng không một gương mặt nào thiếu đi sự say mê. Các em nâng niu tấm thiệp như nâng niu chính tình cảm của mình. Mỗi lời chúc hiện ra trên trang giấy – “Con yêu bà nhiều lắm”, “Con chúc mẹ luôn vui”, “Con chúc cô mạnh khỏe” – đều giản dị mà ấm áp vô cùng. Những nét chữ còn nghiêng ngả ấy khiến tôi thấy sống mũi mình cay cay. Tôi nhận ra rằng, trong khoảnh khắc ấy, các em không chỉ đang làm thiệp. Các em đang học cách bày tỏ yêu thương, học cách nói lời biết ơn – điều tưởng chừng đơn giản nhưng vô cùng quý giá. Và với tôi, không có món quà nào đẹp hơn việc nhìn thấy những trái tim non nớt ấy đang lớn lên từng ngày trong sự dịu dàng và chân thành.

Có em viết xong lại tẩy đi vì thấy nét chữ chưa đẹp, kiên nhẫn viết lại từ đầu với vẻ mặt đầy quyết tâm. Có em dùng bút suy nghĩ thật lâu, hỏi nhỏ cô giáo: “Con viết thế này đã đúng và hay chưa ạ?”, ánh mắt ánh lên sự mong chờ. Những câu chữ giản dị, có khi còn sai chính tả đôi chút, nhưng lại chứa đựng tình cảm chân thành và trong veo. Thỉnh thoảng, một vài em ghé sát tai bạn thì thầm chia sẻ lời chúc của mình, rồi cùng cười khúc khích vì ngượng ngùng. Các em nâng niu những tấm thiệp như một món quà quý. Có em còn mạnh dạn đứng trước lớp đọc lời chúc dành cho mẹ, cho bà, cho cô giáo. Những câu nói ngây ngô, đôi khi còn vấp vấp, nhưng khiến cả lớp vỗ tay rộn ràng. Tôi nhìn các em, lòng bỗng ấm áp lạ thường. Hóa ra, những bài học về yêu thương đang dần nảy mầm trong trái tim nhỏ bé ấy.

Tôi đứng trên bục giảng, nhìn xuống lớp học nhỏ, chợt thấy mắt mình nhòe đi. Không phải vì điều gì lớn lao, mà vì những khoảnh khắc quá đỗi giản dị này. Hạnh phúc của người giáo viên đôi khi chỉ là được chứng kiến học sinh của mình biết nói lời yêu thương, biết quan tâm đến những người xung quanh. Sau khi hoàn thành, các em nhẹ nhàng thổi khô mực, vuốt phẳng tấm thiệp và ngắm nhìn “tác phẩm” của mình bằng ánh mắt đầy tự hào. Có em còn áp tấm thiệp vào ngực như ôm ấp một bí mật nhỏ. Trong khoảnh khắc ấy, từng dòng chữ không chỉ là lời chúc, mà là nhịp đập yêu thương của những trái tim non nớt đang học cách bày tỏ tình cảm. Chính sự hồn nhiên và chân thành ấy đã làm cho tháng Ba trở nên dịu dàng và ý nghĩa hơn bao giờ hết. Cuối buổi học, khi tiếng nói cười đã lắng xuống, lớp học trở nên yên tĩnh lạ thường. Tôi chậm rãi bước giữa những dãy bàn, lặng nhìn từng tấm thiệp với những dòng chữ còn non nớt nhưng mỗi nét bút như chứa đựng biết bao tình cảm chân thành của các em.

Ánh nắng tháng Ba khẽ len qua khung cửa sổ, trải dài trên mặt bàn, trên những tấm thiệp nhỏ và cả mái tóc thơ ngây của lũ trẻ. Không gian ấy bỗng trở nên dịu dàng và ấm áp hơn bao giờ hết. Trong vệt nắng mỏng manh ấy, tôi như nhìn thấy những ước mơ bé nhỏ đang âm thầm lớn lên – từng ngày, từng chút một – cùng với sự trưởng thành trong suy nghĩ và cảm xúc của các em. Nghề giáo có lẽ là như vậy: không ồn ào, không rực rỡ, nhưng bền bỉ và lặng lẽ. Một nét chữ được viết cẩn thận hơn hôm qua, một bài đọc trôi chảy hơn tuần trước, hay một lời chúc được thốt ra bằng cả tấm lòng... tất cả đều là những món quà quý giá. Và chính những điều giản dị ấy đã làm nên ý nghĩa sâu xa của hành trình gieo chữ, gieo yêu thương mỗi ngày.

Chiều xuống chậm trên khung cửa lớp. Vệt nắng cuối ngày nghiêng qua dãy bàn học, chạm vào những tấm thiệp còn thơm mùi giấy mới. Tôi đứng lại

lâu hơn một chút, lắng nghe khoảng lặng sau tiếng trống tan trường – khoảng lặng chỉ còn tiếng gió khẽ lay tán lá và mùi phấn trắng còn vương trên bảng. Một ngày dạy học khép lại, nhưng trong lòng tôi dường như vẫn mở ra bao suy nghĩ. Tôi nhớ ánh mắt, nhớ sự ngập ngừng của các em khi viết những lời. Chính những điều bé nhỏ ấy khiến tôi hiểu rằng, bài học hôm nay không chỉ nằm trong trang sách. Đó là bài học về lòng biết ơn, về sự dịu dàng, về cách một trái tim non nớt học cách hướng về người khác.

Tháng Ba ngoài kia vẫn trong veo và đầy nắng. Nhưng tháng Ba trong tôi lại lặng lẽ hơn – là niềm vui âm thầm khi thấy học trò lớn thêm một chút, biết nghĩ cho mẹ, cho cô, biết trân trọng những điều tưởng như bình thường nhất. Tôi chợt nhận ra, làm giáo viên không chỉ là trao đi kiến thức, mà còn là kiên nhẫn chờ đợi những hạt mầm cảm xúc nảy nở.

